

lighederne for at udstrække Anvendelsen af det Princip, som ligger til Grund for Oslo-Konventionen, til andre Forhold, som kan antages at have Indflydelse paa deres indbyrdes økonomiske Samkvem.

Den økonomiske Verdenskrise medførte, at de regelmæssige Møder, der var forudset i Oslo-Protokollen, midlertidigt stilledes i Bero. Oslo-Landene, der tidligere havde ført en ensartet liberalt betonet Handelspolitik, blev af Forholdene tvunget over i en ny Politik, som kom til at forme sig efter indbyrdes afvigende Principper. Deprecieringen af det engelske Pund i 1931 medførte en Deling af Oslo-Landene i to Grupper. Danmark, Finland, Norge og Sverige sluttede sig til Sterlingblokken, medens den belgisk-luxemborgske Union og Nederlandene kom til at høre til Guldblokken. For at beskytte deres Valuta maatte den belgisk-luxemborgske Union og Nederlandene gribe til kvantitative Restriktioner i Form af Kontingenterings- og Licenssystemer. Norge greb til banktekniske Midler, men har senere for enkelte Varer indført en Importregulering. Danmark gik til Indførelsen af Valutaordningen, medens Sverige og Finland — bortset fra Importrestriktioner paa visse Omraader — mere benyttede sig af Forhøjelser af Indførselsafgifter.

Under disse Omstændigheder vandt et af den norske Regering i 1934 fremsat Forslag om at bringe Oslo-Konventionens Bestemmelser til Anvendelse ogsaa paa andre for Vareudvekslingen hemmende Foranstaltninger end Tolden kun Tilslutning fra svensk og finsk Side. En Ændring af Oslo-Konventionen kom derfor ikke i Stand, men den foreslaaede Fremgangsmaade er desuagtet praktiseret af Norge over for de andre Oslo-Lande fra 1935.

I 1936 blev den belgiske og den nederlandske Valuta deprecieret, og da ydermere Verdenskonjunkturerne viste en opadgaende Tendens, fandt den nederlandske Statsminister, Dr. Colijn, i Begyndelsen af indeværende Aar, at Tidspunktet var inde for en Genoptagelse af Samarbejdet mellem Oslo-Landene. Efter Indbydelse af den nederlandske Regering samledes handelspolitiske Sagkyndige fra de i Oslo-Konventionen deltagende Lande den 3.—6. Marts d. A. til et Møde i Haag for at undersøge Mulighederne for at finde et Grundlag for Indkaldelse af en Konference om økonomisk Tilnærmelse mellem de nævnte Lande. Forhandlingerne paa dette og et i Tilslutning hertil stedfundet

Møde i Bryssel fra den 12.—17. April d. A. resulterede i et Udkast til et Arrangement angaaende Fremme af Handelsomsætningen. Efter at dette Udkast havde været forelagt de respektive Regeringer, afholdtes der i Haag i Dagene fra den 24.—28. Maj d. A. en Konference af officielle Delegerede for Oslo-Landene, og paa denne Konference undertegnedes følgende Aktstykker:

1. et Arrangement angaaende Fremme af Handelsomsætningen,
2. en Undertegningsprotokol,
3. en Protokol om økonomisk Samarbejde.

Teksten til Arrangementet og de nævnte Protokoller tilligemed Oversættelse til Dansk er optrykt som Bilag.

Medens Oslo-Konventionen som foran anført havde til Hensigt at søge at standse den opadgaende Tendens i Toldniveauet i hvert Fald for saa vidt angaar de Toldsatser, der interesserede Oslo-Landene, gaar det nu undertegnede Arrangement — Haag-Arrangementet — ud paa Lettelse af andre Handelsrestriktioner end Told.

I Indledningen til Arrangementet henvises der til de Principper, der har fundet Udtryk i Oslo-Protokollen, idet det samtidig udtales, at det nuværende Tidspunkt maa anses for gunstigt for Iværksættelse af en fælles Aktion med Henblik paa en Udvidelse af Handelsomsætningen i Almindelighed, hvilket Maal først og fremmest bør søges naaet ved en gradvis Formindskelse af Handelsskrankerne, ved Ophævelse af de særlige Forsvarsforanstaltninger, der er truffet af de forskellige Stater for at beskytte sig mod Krisens Virkninger, og ved Gennemførelsen af Forholdsregler, der yder større og mere bestemte Garantier for Stabilitet end dem, der følger af Oslo-Konventionen.

I Overensstemmelse med dette Program har Belgien, Luxembourg og Nederlandene (jfr. Arrangementets Artikel I) som de Lande inden for Oslo-Gruppen, der særlig har benyttet Kontingenteringssystemet som handelspolitisk Foranstaltning under Krisen, gjort visse Indrømmelser med Hensyn til deres Indførselsrestriktioner, idet de har givet hverandre og de øvrige Oslo-Stater Tilladelse til Indførsel uden Begrænsning af visse nærmere angivne Varer. For saa vidt der kræves særlig Tilladelse til Indførsel af de paagældende Varer, skal alle Ansøgninger om Indførselstilladelse bevilges.

De nævnte Landes Regeringer forpligter sig desuden til ikke at tage noget Initi-